

– Đọc bờ sông Cửu Long này, ai lại không biết danh ông Simun.

Giọng nói sang sảng của Văn Bình như tiếng chuông đồng vang rân trong óc Simun. Hắn tiến lên một bước; vẻ ngơ ngác hiện rõ trên mặt. Hắn định nói bỗng nín bật. Thời quá khứ đầy sóng gió vùng sông đầy trong trí nhớ của gã cụt chân kỳ dị.

Trong một tích tắc đồng hồ moi móc dĩ vãng mịt mù, Simun vừa nhận diện được người thanh niên cường tráng, hào hoa, mã thượng đang ung dung hút thuốc trước mặt.

Ngày xưa, Simun đã gặp Z.28 ít ra một lần trong đời buôn lậu, một đêm chạm súng với lính đoàn thuốc địa trong vùng rừng núi Ai lao. Hồi ấy, Z.28 chưa phải là Z.28. Chàng cũng chưa mang tên Văn Bình.

Hồi ấy, Simun cũng chưa phải là Simun. Tuy mới 22 tuổi, hắn đã mang nặng trên vai kinh nghiệm đầy dạn của 8 năm ngang dọc trên đất Lào. Với sức địch trăm người, hắn được anh chị trên bờ Cửu long giang kính nể và tôn làm thủ lãnh. Hắn chuyên sống bằng nghề bảo tiêu hàng lậu, nhân viên quan thuế biên phòng sợ hắn như cọp dữ.

Hơn một lần, một mình một súng, hắn đã đầy lui hàng chục binh sĩ thuộc địa. Có lần hắn dùng hải tay không đánh chết ba người Pháp lực lưỡng trong rừng gần Cánh Đong Chum. Nhà chức trách bảo hồ treo thưởng cho ai giết được hoặc điếm chỉ để bắt Simun song hắn vẫn tung hoành như ở chỗ không người.

Một đêm cuối đông, rét như cắt ruột, Simun áp tải đoàn thuốc phiện vượt qua Mường Xén, sắp vào

địa phận Nghệ an. Trời mưa buốt như kim châm, Simun ra lệnh cho nhân viên tạm dừng trong khu rừng rậm dọc biên giới.

Đi bộ nhiều ngày trong rừng, lại bị bệnh kiết lỵ nên Simun mất sức. Hắn chui vào gốc cây, rồi ngủ thiếp. Đến khi tỉnh dậy, mưa đã tạnh, ánh trăng le lói chiếu xuống cánh rừng đầy lá, hắn biết bị vây thì đã muộn.

Thật ra, lính đoàn đã biết lộ trình của Simun sau khi đoàn thuốc phiện rời để đó Lào Luang Prabang. Một nhân viên tin cậy của Simun đã mật báo tin cho nhà chức trách thuộc địa để lấy tiền thưởng, và cũng để trả thù. . .

Để trả thù vì Simun đã cướp vợ hắn. Trong nhiều năm hoạt động gã thuộc viên theo sát Simun như bóng với hình. Có vợ người Thái hờ hờ như đóa hoa hồng của hắn đã ngã vào lòng Simun một cách ngoạn ngoạn. Con ghen bùng bùng, hắn cãi lộn với Simun, rồi xuất kỳ bất ý ném dao hạ sát. Hắn không ngờ Simun né tránh dễ dàng, và trong chớp mắt quật ngã hắn.

Nghĩ tình cốt nhục, Simun tha giết. Song gã đàn ông mất vợ rình rập cơ hội trả thù. . .

Simun vừa bỏ khỏi hốc cây thì súng nổ rân-từ phía. Do sự bố trí của kẻ phản bội, cuộc phục kích đã diễn ra trên một ngọn đồi trọc, cây cối thưa thớt.

Bọn nhân viên bảo tiêu bỏ chạy như vịt. Simun đang ngần ngại chưa tìm ra kẻ đối phó thì gã mất vợ đã di súng vào lưng bắt gờ tay đầu hàng. Bình sinh Simun chưa đầu hàng ai nên hắn quay lại đoạt súng. Viên đạn đầu tiên xuyên qua bả vai, máu tuôn xối xả. Song Simun đã hạ độc thủ, đánh

chết qu' phải họa.

Vòng dây thắt chặt chằng quanh ngọn đôi cò độc. Với cây súng «mắt» bá phát, bá trảng. Simun kháng cự lại một cách dũng mãnh.

Trong nháy mắt, hắn bắn ngã 5 tên lính đoan. Chẳng may cho hắn, viên đạn thứ 6 bị thối. Hắn chưa kịp giật quy lát cho viên đạn nhảy khỏi nòng thì một lớp người nhày bổ lại quật hắn ngã. Cuộc vật lộn diễn ra vô cùng ác liệt. Simun dùng dao giết luôn hai người nữa, rồi bỏ chạy vào rừng.

Hắn chạy suốt đêm không nghỉ.

Trời sáng rõ, hắn vẫn chưa ra khỏi địa phận Trương dương sát biên giới.

Phía sau, lính đoan vẫn rượt theo. Ngoài vết đạn ở vai, Simun còn bị đâm nhiều nhát vào ngực và lưng. Nếu không có sức khỏe phi thường, hắn đã ngã gục dọc đường.

Mặt tái mét vì mất máu, hai chân đập gai dọc xương vù, vết thương đau nhức vô tả, Simun kiệt sức nằm gục bên giòng suối nhỏ. Hắn khát nước cháy cổ họng song không thể rướn mình để uống. Hắn định ninh là thần Chết đã lại.

Nhưng Trời đã run rủi cho hắn được cứu sống. Trong khi đàn chim kèn kèn chuyền rĩa xác chết bay xa trên đầu Simun thì một thiếu niên khỏi ngõ, đeo ná, từ phía trên men giòng suối đi xuống.

Thiếu niên này là Văn Bình.

Thân phụ Văn Bình là võ sư và là thiên hạ đại tài. Rừng núi hiểm trở dọc giải Trương sơn hùng vĩ đều in dấu chân ông. Hôm ấy, ông đang đuổi theo con cọp dữ đã ăn thịt một số lợn trâu bò và 3 người dân Trương dương. Được mời từ Hà

nơi nơi, mang Văn Bình—đưa con trai duy nhất—đi theo. Cũng như cha, cậu bé Văn Bình bắn rất giỏi, đôi khi còn giỏi hơn cha.

Bất cứ con thú nào đã gặp Văn Bình đều mất mạng. Cậu bé không bao giờ phải bắn đến phát thứ nhì. Mùi tên thứ nhất ra khỏi ná là con thú gục xuống.

Văn Bình đứng sững nhìn người đàn ông quần áo rách tả tơi, bẻ bẻ máu, nằm sóng soài bên bờ suối, miệng ltu lại không nói được nữa. Cậu bé quỳ xuống, vốc nước vã vào mặt Simun rồi cho hắn uống. Xong xuôi, cậu lấy lương khô đeo bên mình cho người lạ ăn. Chưa hết, cậu còn xé áo làm băng, buộc vết thương trên vai.

Một giờ sau, Simun mới hoản hồn. Những vết thương chỉ chít trên người hắn dường như được thoa tiên dược đã hết đau đớn. Hắn dựa lưng vào gốc cây si cồ thụ rễ bò ngoằn ngoèo như rắn, nhìn Văn Bình bằng cặp mắt triu mến. Rồi hắn nắm tay Văn Bình, giọng cảm động :

— Cậu tên là gì ?

Văn Bình lắc đầu. Simun nói ltu lo một tràng dài nữa, cậu bé cũng không hiểu. Sự nhớ ra Simun hỏi bằng tiếng Pháp :

— Cậu không phải người Lào ?

Cậu bé mỉm cười :

— Vâng, tôi là người Việt.

Simun đeo khẩu súng mụt vào vai, sửa soạn cáo từ. Đột nhiên, tiếng súng nổ chát chúa trong rừng rậm. Tay chân run lẩy bẩy, Simun ngồi sụp xuống, níu áo Văn Bình :

— Cậu ơi, họ đến giết tôi.

Cậu bé hỏi đơn :

— Ai giết ông ?

Simun lấp bắp :

— Linh thuốc địa.

Văn Bình là cháu đích tôn của một nhà cách mạng cương trực tham gia phong trào Cần Vương nên mang sẵn giòng máu chống Pháp trong người. Nghe nói, cậu bé vọt đặng đây.

Kèm theo tiếng súng là tiếng bẹt-giê sủa gâu gâu. Về mặt Simun nhón nhác :

— Chết rồi, bọn tay đoan có chó.

Một người cao lớn, mặc kaki vàng, lộ mặt sạn hùm cây bồm bộp lá to như cái nón cách chỗ Simun ngời 50 thước. Ba con chó săn lực lưỡng, lông ngắn, đuôi dài, mõm đen sì, sủa vang, phóng như tên bắn về phía Simun. Hân run như chiếc lá :

— Cậu ơi, cứu tôi với.

Chẳng nói, chẳng rằng, cậu bé kéo Simun chạy vào sau cây lim xum xuê.

Cậu bé quỳ xuống, nét mặt bình thản như không có việc gì quan trọng.

Một viên đạn bay vèo qua tai Simun. Hân nằm nhoài trên đất. Văn Bình tra mũi tên vào ná, lặng lẽ chờ đợi.

Người Tây đoan vừa tới, sắp bắn phát nữa, thì «phật», mũi tên vút ra. Nạn nhân ngã nhào xuống đất, không kêu được một tiếng. Ba con chó săn đứng lại, đuôi vênh lên.

Mũi tên đầu thứ hai đã bay khỏi ná. Tài bắn của tiểu Dương do Cơ Nhật lạ lùng : mũi tên nhỏ xúa xuyên qua óc con bẹt-giê ở gần rồi cắm phập vào ức con mồi xỏ tới. Cả hai khối thịt được luyện tập

của phu ngựa vọt xuống giương nước chảy.

Ton bẹt-giê thứ ba đã vọt lại. Bắn ná đã phi thương, cậu bé Văn Bình còn phi thường hơn nữa trong đường quyền tuyệt kỹ. Con chó không lồ vừa sấn tới gần thì sống bàn tay của cậu bé đã chém xuống như dao phay. Trúng đòn vào mõm con bẹt giê rú ăng ăng. Miếng quyền thứ nhì rơi giữa gáy đưa con chó bất hạnh sang thế giới bên kia.

Tuy bị thương, thần Chết gần kề, Simun vẫn reo lên sung sướng :

— Thần đồng, thần đồng, trời ơi, cậu bé giỏi quá !

Simun lại gần xác người Tây đoan, lượm khẩu súng, và cái xác dựng vật dụng đeo lên vai. Chợt nhớ ra, hân rút mũi tên, bẻ đầu cất vào túi.

Văn Bình hỏi :

— Ông cất mũi tên của tôi làm gì ?

Simun chấp tay vái cậu bé :

— Cậu là ân nhân của tôi. Tôi dọc ngang trên đất Lào này đã lâu, khét tiếng là nhà bảo tiêu vô địch, nay mới thấy còn thua cậu nhiều. Lớn lên, chắc cậu sẽ thành danh nhân. Tôi không có tên nhất định, không có nhà cửa nhất định, lại không vợ con, không gia đình, nên không biết bao giờ ta gặp lại nhau nữa. Song cậu cứ tin chắc là suốt đời tôi vẫn giữ mũi tên cứu tử này trong người. Thôi, chào cậu.

Simun nhảy qua suối, chạy miết.

Thời gian trôi qua, Văn Bình thành người, thành điệp viên ưu tú nhất của ông Hoàng. Simun vẫn lặn lội trong nghề buôn lậu đi khuya về tối.

Đi đêm có ngày gặp ma, Simun bị lọt vào

một ổ phục kích của nhân viên thương chính gần nơi được cậu bé Văn Bình cứu tử ngày trước. Lần này hẳn phải chống cự một mình với một tiểu đội thiện xạ, trang bị súng ống tối tân.

Bị đạn vào ống chân, hẳn thoát chết nhờ một bảo tiêu viên người Mèo trung thành cõng lên vai, chạy băng rừng, vượt suối. Một tuần lễ dằng dẳng không thuốc men đã làm cho vết thương ung thối. Kết quả là Simun phải cưa chân, và sau đó bỏ nước Lào đầy thù hận qua Thái lan lập nghiệp.

Trong nhiều năm, hẳn phiêu dạt khắp vùng Đông nam á, với cái chân gỗ lừng lẩy. Rồi trở về thủ đô Lào quốc, mở tiệm khiêu vũ làm sào huyết buồn lậu, bắt cóc, ám sát lấy tiền, và mua bán tin tức điệp báo dưới sự điều khiển của Quốc tế.

Từ lâu Simun hằng mong gặp lại cậu bé anh hùng trong rừng biên giới để trả ơn. Nhân viên của hẳn lùng kiếm khắp nơi song cánh chim hồng đã bay bổng tới những phương trời xa lạ. Hẳn không ngờ . . .

Hẳn không ngờ kẻ thù đứng ngạo nghễ trước mặt hẳn lại là ân nhân. . .

Quang cảnh buổi sáng ấy trong rừng Tương dương, sát biên giới, một thiếu niên khôi ngô bần tiện độc giết linh đoan cứu sống một gã buôn lậu ngang tàng, hiện rõ trong trí Simun như những đoan của cuốn phim quay chậm.

Hẳn nhìn Văn Bình bằng cặp mắt kinh ngạc. Năm tháng trôi qua, cậu bé ngày xưa đã thành người đàn ông ba mươi, cao lớn, lực lưỡng, song nét mặt khôi ngô và dáng dấp mã thượng của tuổi thiếu niên vẫn còn.

Văn Bình cũng dăm dăm nhìn Simun. Rồi chàng kêu lên :

— Á, ông không phải là Simun, Simun là tên giả. Tên ông là. . .

Simun thở dài :

— Ông bạn nhớ dai thật. Từ ngày đó, tôi vẫn mang trong lòng cái ơn cứu tử của bạn. Trời ơi, tôi không ngờ bạn là Z-28, điệp viên số một của ông Hoàng, người mà tổ chức gián điệp nào trên thế giới cũng muốn hạ thủ.

— Giờ đây, tôi sa vào tay ông, ông còn đợi gì mà chưa hạ thủ ?

Dường như không nghe câu nói của Văn Bình, Simun nói giọng mơ màng :

— Hừ, tôi còn nhớ lúc bạn bắn mũi tên vào ngực thẳng tây đoan độc ác. . . Ghê nhất là lúc hai con bết-giê mất mạng vì một mũi tên. . . Thú thật, trong ba chục năm ngang dọc trong rừng núi tôi chưa thấy ai bắn giỏi như bạn. . .

Quyền pháp của bạn cũng thật lạ lùng. . . Mười mấy năm trước, bạn quật nhẹ là con bết-giê không lồ đã mất mạng, không hiểu ngày nay võ thuật của bạn đã tiến tới mực nào. . . Tôi nghe danh Z.28 đã lâu, song không tin, không tin vì danh mình trên đời này chưa ai bắn giỏi, võ giỏi bằng Simun. Giờ đây mới biết lời đồn là đúng.

Simun đứng dậy, ra lệnh cho bọn thuộc viên :

— Cho các chú ra ngoài. Nhớ đóng cửa lại cẩn thận.

Quay sang Văn Bình, hẳn nói giọng thân mật pha vẻ luyến tiếc buồn bã :

— Mời bạn dùng ly rượu hàn huyên để bỏ

bao năm xa cách. Tôi còn một chai Arbellot thượng hảo hạng.

Văn Bình hỏi :

— Ông quên chúng ta đang là kẻ thù rồi sao ?

— Tôi quên sao được. Song tôi cũng không quên mũi tên gậy sắt từ lâu trong người.

Simun rút trong bóp phoi ra đoạn đầu của mũi tên hắc bễ ngày nọ bên bờ suối, thái độ buồn rầu :

— Tôi định ninh là trái đất hẹp, sớm muộn sẽ gặp lại ân nhân. Đâu dớn cho tôi, định mạng đã run rủi ân nhân là kẻ thù, kẻ thù bất cộng đái thiên của Quốc tế Đặc vụ. Nhưng trước khi nói đến chuyện giết chóc, hận thù, chúng ta hãy trò chuyện thân tình với nhau như hai người tri kỷ.

Thấy Văn Bình uống một hơi hết góc tư chai rượu, Simun trở mặt :

— Tôi là bọm rượu mà phải thua bạn. Thiên hạ đồn Z-28 uống rượu như hũ chim, giờ đây tôi mới thấy đúng. Bạn uống bao nhiêu thì say ?

— Lệ thường, tôi uống bao nhiêu cũng không say. Có lần tôi uống ba chai một lúc. Tuy nhiên, khi nào trong lòng phiền muộn, chỉ uống một ly cũng say rồi.

— Đêm nay, ta sẽ uống rượu cho đến khi say mềm.

— Vàng. Lâu lắm tôi chưa được say.

Bỗng Simun vỗ tay đánh đét :

— Trời, cái này có gan hùm nướng mà nhắm thì tuyệt ! Lát nữa tôi sai đàn em vào rừng, nội sáng mai sẽ có gan hùm nướng biếu ông bạn. À, ông bạn lập gia thất chưa ?

Văn Bình lắc đầu :

— Chưa. Tôi như con thuyền, nay đây, mai đó, không buông neo ở bến nào nhất định.

Simun cười ha hả :

— Ông bạn cũng như tôi. Đàn bà chỉ làm vương chân thôi, phải không tri kỷ ?

Văn Bình lắc đầu :

— Có lẽ chúng ta khác nhau về điểm này. Tôi chưa lấy vợ vì đang sống cuộc đời nguy hiểm. Song tôi vẫn quý mến đàn bà. Theo tôi, phải yếu là bông hoa đẹp nhất. Thế giới không có phụ nữ sẽ thành bãi sa mạc mông mênh, cháy bỏng . . . Trái lại, ông bạn khinh miệt đàn bà. Bằng chứng, ông đã ra lệnh cho Tư Cụt hạ sát vũ nữ Mila. Hạ sát một cách hèn mạt và tàn nhẫn. . .

Simun dặt ly sâm banh sủi bọt xuống bàn :

— Tôi muốn đêm nay được hoàn toàn dành cho dĩ vãng. Đừng nhắc tôi hiện tại nữa, bạn ạ. Tôi muốn. . .

Văn Bình cướp lời :

— Tôi sợ không làm ông vừa ý được. Trời gần sáng rồi. Tôi còn nhiều việc phải làm.

Simun thở dài :

— Simun này muốn quên thực tế phũ phàng mà ông bạn cứ nhắc lại. Bạn nên biết rằng ruột gan tôi lúc này nát bét như tương. Từ thuở làm người, dẫn thân vào cuộc đời giang hồ, tôi đã giết nhiều người, giết để trả thù, giết để chinh phục đàn em, giết để vấy vo, và giết để lấy tiền. Tôi đã giết người quen đến nỗi không nghĩ thấy mùi tanh của máu nữa.

Tuy nhiên, phía sau vỏ ngoài du dương ấy, thằng Simun vẫn là con người. Con người với tất

cả ý nghĩa thiêng liêng — nhân, nghĩa, ...
tin. Nói cho đúng, dân đạo nhà thường giữ đúng
nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, hơn bọn người thượng
lưu, nhà cao, cửa rộng, vàng bạc đầy két, bằng cấp
huênh hoang. Simun đã hàm ơn bạn, và đã hàm
ơn ai là không bao giờ quên.

Văn Bình cau mặt :

— Tôi không thích nghe hai chữ ân huệ. Trong
đời luân lạc, cứu sống nhau là thường. Nhiều lần,
thiên hạ đã cứu sống tôi. Ngày xưa, tôi bản Tây
doan đề cứu sống bạn vì tôi thấy bạn có thể. Cha
tôi thường dạy tôi bênh vực người có thể.

— Đúng. Bênh vực người có thể là phương
châm hành động của giới võ lâm hiệp sĩ.

— Tại sao bạn lại sai giết Mila ?

— Tôi đã cố né tránh mà bạn cứ hỏi mãi. Cá
nhân tôi, cá nhân ti ăng Simun có lương tâm con
người, có con mắt biết thưởng thức sắc đẹp, không
thể giết một vũ nữ siêu phẩm như Mila. Song Mila
lại là một con cờ trên bàn cờ của Quốc tế Đặc vụ.
Vì vậy Mila phải chết. Cũng như Tư Cụt phải chết.
Mặc dầu trong thâm tâm tôi vẫn mến Mila và nhất
là Tư Cụt.

— Hừ, cũng như đêm nay Quốc tế Đặc vụ ra
lệnh cho bạn đưa tôi đến đây. . . Chúng ta đều là
con cờ, phải không bạn Simun ?

Giọng Simun đượm vẻ chua xót :

— Vâng. . . Bạn Văn Bình ơi, tôi được lệnh của
Quốc tế Đặc vụ đưa bạn tới đây để . . .

— Để giết. Cơm ơn bạn Simun, trước khi đến
đây, tôi đã biết rồi.

Bạn đã biết, có lẽ thăng hườn lậu trong
ong Trương đờng ngày xưa phải không ?

Văn Bình không hề biết Simun là con người
thật thế nằm đợi chết bên giường suối. Chàng chỉ
biết Simun, yếu nhân của Quốc tế Đặc vụ ở Lào
quốc. Song chàng vẫn đáp :

— Biết. Tôi biết bạn từ lâu, nhưng chưa có dịp
giáp mặt. Nhân cơ hội tôi mới gặp gỡ ngày ngộ đề
được nhân viên của bạn mời tôi. Bạn Simun ơi,
dân em của bạn là bọn giá áo túi cơm. Nếu không
chủ trương đến đây, tôi chỉ cần vung tay là cả bọn
ngã rạp như sung rụng.

Mặt Simun bắt đầu biến sắc. Giọng nói của
Văn Bình vẫn chất chứa :

— Sau khi khám phá ra những kẻ theo dõi,
tôi biết rằng bạn sẽ tìm cách bắt tôi. Thú thật với
bạn là tôi đã biết bị theo dõi ngay sau khi tôi lữ
quân Settha Palace. Đến nhà Mila, biết có nhân
viên của bạn rình rập, tôi vẫn vào như thường. Xin
xin hiểu cho, vạn bất đắc dĩ, tôi phải hạ thủ hai
nhân viên của bạn.

Simun top một ngụm rượu, giọng đổi khác :

— Không sao. Cảm tình giữa chúng ta vẫn
chưa bị xứt mẻ.

Văn Bình cười nhạt :

— Nếu tôi không lầm, bạn được thượng cấp
ra lệnh tìm cách thuyết phục tôi.

Simun đáp :

— Bạn đoán đúng. Tôi được lệnh thuyết phục
bạn. Dùng lời nói ngon ngọt và tiền bạc trước. . .
Quốc tế Đặc vụ sẵn sàng trả một phần ba triệu
đô-la, nghĩa là một số tiền khá lớn nếu bạn chịu

giã từ đất Lào. Xin bạn tha lỗi, tôi chỉ có thể áp dụng kế hoạch này với điệp viên Z.28 mà thôi. Song bạn lại là ân nhân... Và lại, dầu bạn không là ân nhân, tôi cũng không dám... Quá khứ ở rừng Tương dương đã chứng tỏ bạn là anh hùng. Lời nói dõ dành cũng như vàng bạc không khuất phục được anh hùng. Tôi chỉ dám đưa ra một đề nghị thân mật: bạn rời Vạn tượng là hơn, vì đây là việc riêng giữa người Lào và người Lào, không liên quan đến nước của bạn, không liên quan đến tổ chức điệp báo của ông Hoàng. Quốc tế Đặc vụ xin nhận mọi điều kiện do bạn đưa ra...

— Vàng, tôi bằng lòng về Sài gòn nếu Quốc tế Đặc vụ trả lại thùng độc được.

— Trời ơi, bạn đòi một điều không thể thực hiện được. Trừ phi Quốc tế Đặc vụ bị tiêu diệt — một việc không bao giờ xảy ra — thùng độc được chỉ được giao hoàn với số tiền chuộc hai triệu mỹ kim. Hai triệu là số tiền rất nhỏ đối với C.I.A.... Đặt vào địa vị bạn, tôi sẽ thuyết phục C.I.A. trả tiền. Thua keo này, bày keo khác, cuộc đời còn dài, trong cuộc chạm trán sau này, C.I.A. sẽ đòi lại tiền của Quốc tế Đặc vụ, có đi có lại cho toại lòng nhau, phải không bạn?

— Thành thật cảm ơn. Đặt vào địa vị bạn, tôi sẽ thuyết phục Quốc tế Đặc vụ chừa mặt ông Hoàng và C.I.A. ra. Nếu không, hối tiếc đã muộn. Chúng tôi chưa hề chịu thua ai. Đòi nào chúng tôi chịu thua một tổ chức tư nhân tầm thường như Quốc tế Đặc vụ.

— Bạn đừng vội hợm mình. Trong thư gửi Thủ tướng hoàng gia, chúng tôi đã cảnh cáo là

«Quốc tế Đặc vụ không lùi bước trước sự khó khăn nào, sở mật vụ, cảnh sát và an ninh quân đội không được can thiệp». . . Tình hình ở Lào quốc khác hẳn tình hình ở Nam Việt. . .

— Chẳng qua vì ở đây Quốc tế Đặc vụ được tự do hoạt động.

— Đùng. Quốc tế Đặc vụ có tai mắt khắp nơi, ngay cả trong Thủ tướng phủ, nghĩa là đầu não của quốc gia. Cái gì, chúng tôi cũng biết. Cũng tôi đã biết rõ tung tích bạn ngay sau khi bạn đặt chân xuống trường bay Wattay. Bạn đi đâu, gặp ai, ăn uống những gì, tất cả đều được báo cáo về từng giờ, từng phút. Dầu sao chúng ta là tri kỷ tôi không muốn tri kỷ thiệt mạng vô ích.

Vì vậy, tôi thành thật khuyên bạn. . .

— Tôi không nghe đâu, bạn đừng nói uổng công.

— Dầu bạn khăng khăng từ chối, tôi cũng khuyên bạn. Từ xưa đến nay, chưa ai chống lại Quốc tế Đặc vụ mà không mất xác.

— Trừ tôi.

— Hồi còn trẻ, tôi cũng có nhiều huyết khí như bạn. Giờ đây, tuổi tác đã làm tôi khôn ngoan và sáng suốt hơn nhiều. Tôi thành thật khuyên bạn lần nữa. Bạn nên về đi. Sáng mai, có chuyến phi cơ Air Laos về Sài gòn sớm. Tôi sẽ gọi giấy nói giữ chỗ cho bạn.

— Một lần nữa, tôi xin nói rõ là không về.

— Vàng, tùy ý bạn, tôi không dám ép. Vàng lệnh thượng cấp, tôi chỉ có bổn phận chuyển lời khuyên ruột thịt ấy đến bạn.

Văn Bình đứng dậy:

— Cảm ơn ông bạn Simun đã cho uống rượu.

Simun rút mù soa lau bỏ hơi trên trán :

— Chào bạn. Tôi sẽ cho nhân viên đưa bạn về khách sạn. Ngày mai, bạn đừng trở về biệt thự này, vô ích. Vì biệt thự này không phải của Quốc tế Đặc vụ, hoặc của tôi. Chủ nhân là trung tá trong quân đội. Ông ta ở đây với vợ lẽ. Chúng tôi mạn phép trói hai người, trong phòng bên cạnh.

— Tôi sẽ đến tìm bạn tại tiệm nháy Yêu đương.
Simun nhún vai :

— Bạn đừng nên tôi đấy thì hơn. Đàn em của tôi không ưa người lạ đến quấy rối. Nếu xảy ra chuyện gì, bạn và tôi sẽ hối hận, và riêng tôi, tôi sẽ hối hận suốt đời nếu phải hạ sát ân nhân.

Văn Bình buồn thõng :

— Tôi cũng hối hận suốt đời nếu phải hạ sát con người tôi đã cứu sống ngày trước.

Về tức tối hiện rõ trên mặt Simun. Song hắn cố dẫn xuống, và vỗ tay một cái ra hiệu. Tên râu quai nón te tuối chạy vào. Simun hát hàm :

— Lấy xe chở ông Văn Bình về Settha Palace.
Văn Bình xoa tay :

— Không, tôi muốn xuống Chợ Chiều.

Simun nghiêm sắc mặt :

— Bạn muốn tìm Thiếu Cơ ư? Nàng đã thành người thiên cổ cách đây hơn một giờ.

Văn Bình xắn lại nắm lấy cổ áo Simun. Gã chủ tiệm nháy Yêu đương dè yên không kháng cự. Văn Bình dẫn giọng :

— Anh đã ra lệnh giết Thiếu Cơ phải không?

Simun đáp, giọng bình thản :

— Bạn lầm rồi. Tôi không phải là người ra lệnh. Mà là thượng cấp.

— Tôi muốn gặp thượng cấp của anh.

— Vâng, tôi sẽ trình lên.

— Bây giờ, phiền anh đưa tôi tới tìm Thiếu Cơ.

— Đáng tiếc. Xác nàng đã được ném xuống sông Cửu long. Ở đây mỗi khi giết người, người ta thường biếu Hà bá. Như vậy, khỏi phải điều tra lời thôi.

— Các anh là đồ hèn, chỉ dám giết đàn bà yếu đuối, không dám đụng tới những người như tôi.

— Thưa bạn trong nghề điệp báo, không có kẻ hèn, cũng không có kẻ anh hùng. Điệp báo là nghề không có tiểu nhân và quân tử. Chúng ta chỉ cần nghĩ đến mục đích, miễn sao thành công là được. Quốc tế Đặc vụ giết Thiếu Cơ để cảnh cáo những ai ở Vạn tượng còn muốn bắt liên lạc nghề nghiệp với Z.28.

Văn Bình buồn Simun ra, mặt còn hầm hầm.
Simun xoa vai bị đau :

— Bạn ức hiếp tôi quá. Bạn quên rằng tôi nhường nhịn bạn đã nhiều. Xin bạn hiểu cho nhường nhịn không có nghĩa là sợ sệt. Tôi có thể bản nát óc bạn nếu bạn không phải là ân nhân. Bạn quay lưng lại sẽ thấy.

Văn Bình cười khanh khách :

— Thủ đoạn đánh lừa của bạn ấu trĩ quá. . .

Simun nghiêm giọng :

— Bạn là đệ nhất điệp viên, tôi đâu dám phỉnh phờ như đối với điệp viên tạp sự.

Chợt dạ, Văn Bình nhìn ra sau.

Quả Simun không đánh lừa chàng. Phía sau, hai họng súng tiểu liên đen ngòm đã đợi sẵn. Gã

râu quay nón nheo mắt nhìn chàng, ra vẻ thách thức, song chàng tảng lờ như không biết.

Simun chỉ cần khoát tay ra lệnh là Văn Bình lãnh hai băng đạn 9 li vào người. Nhưng hắn lại hạ giọng :

— Bạn thấy rõ chưa ? Tôi không ưa nói dối, nhất là nói dối với những người giàu kinh nghiệm như bạn. Thật ra, tôi không dặn đàn em mang súng vào phòng để uy hiếp bạn. Chúng tự tiện đột nhập không xin phép.

Rồi trợn mắt, quát thuốc viên :

— Tụi bay cầm súng làm gì thế ? Ông Văn Bình là ân nhân của tao. Tụi bay phải đưa ân nhân về phòng tử tế. Có chuyện gì thì chết với tao.

Simun chìa bàn tay sẵn sùì :

— Kính chào bạn Z.28. Hy vọng sẽ gặp bạn lại trong hoàn cảnh thân thiện hơn.

Sửa soạn quay gót, hắn sực nhớ ra :

— À, tôi có cặp ngà voi quý lắm, từ trước đến nay chưa từng có. Tôi sai người đóng thùng, gửi về Sài Gòn biểu bạn, gọi là...

Văn Bình lắc đầu :

— Tôi không thích hối lộ. Và lại, tôi cũng không phải là người dễ hối lộ.

Giọng Simun đượm vẻ buồn rầu :

— Lòng tôi chân thành, mà bạn cố ý hiểu lầm. Tôi biết bạn là con người cương trực, đồng tiền không thay đổi được ý tưởng. Và lại, nếu chủ tâm hối lộ, tôi sẽ bỏ ra vài ba triệu đô la. Cặp ngà voi này trị giá nhiều nhất là 15.000 đô la. Tôi biểu bạn là để ghi nhớ mối tình tri ngộ. Không dám giấu

bạn, tôi đã hạ con voi khổng lồ này trong khu rừng gần giồng suối giáp biên giới hồi ấy, hồi bạn cứu tôi khỏi chết. Tôi cũng giết nó bằng mũi tên vầu, giống mũi tên bạn bắn ngã bọn linh đoan và chó bet-giê. Bạn không nhận thì tôi thân thẳng Simun này quá...

Văn Bình không đáp, từ từ bước ra cửa. Simun tiễn chàng ra hành lang, giọng thân mật :

— Nội ngày mai, cặp ngà sẽ tới Sài Gòn.

Văn Bình lui lũi ra xe, tâm trí rối beng. Tài xế nỏ máy, lái về trung tâm thành phố. Gã râu quai nón ngồi bên chàng, phì phèo thuốc lá.

Bỗng tài xế hỏi :

— Ông về đâu ?

Gã râu quai nón lớn tiếng :

— Máy diếc hay sao mà không nghe ông chủ dặn. Ông chủ dặn máy đưa ông Văn Bình về khách sạn Settha, nghe chưa, đồ con khỉ !

Tên tài xế nhún vai :

— Máy coi chừng. Tao vốn hiền như cục đất nhưng đôi khi lại dữ như cọp gấm.

Gã râu quai nón cười khẩy :

—Ồ, cọp gấm đối với tao là đồ bỏ.

Văn Bình xen vào :

— Cho tôi về khách sạn.

5 phút sau, xe hơi dừng trước khách sạn vắng tanh. Ở chân trời phía đông, một vầng sáng nhợt nhạt bắt đầu hiện lên. Văn Bình ngồi lì, chờ tài xế mở cửa.

Gã râu quai nón buột miệng :

— Việc gì máy hầu nó.

Chẳng nói, chẳng rằng, Văn Bình tạt vào giữa

mặt hẳn. Hắn ngã ngửa vào đệm xe, máu mũi chảy ròng ròng. Hắn vùng lên, toan rút súng tài Văn Bình nắm cổ áo hẳn lôi xuống đất.

Chàng xô hẳn ngã sòng soài trên nền cỏ ướt sương, đá mũi giày nhẹ nhẹ vào ngực hẳn, giọng khinh bỉ :

— Chưa chưa ?

Gã râu quai nón vụt đứng dậy như hai chân được gắn lò xo. Văn Bình đã tính sai tài nghệ của hẳn nên suýt mất mạng. Khẩu súng rớt vào tay hẳn, và tiếng đoảng khò khàn nổi lên, viên đạn vèo qua nách Văn Bình. Vội vàng, chàng bước téo sang trái, chặt atemi ngang hông đối phương.

Hắn ngã xuống, Văn Bình nắm áo dựng lên. Tên tài xế rút dao nhảy vào :

— Buồn, nó ra, đừng làm tàng.

Văn Bình quay người một vòng. Bàn tay cứng như thép của chàng đánh bật con dao xuống cỏ, chân chàng phóng cước. Tên tài xế ngã hẳn vào gốc cây cổ thụ, cành lá xum xuê trước khách sạn. Văn Bình kéo tên râu quai nón dậy, tặng thêm cái tát nỏ đom đóm mắt, kèm thêm lời cảnh cáo :

— Lần này, tao tha cho. Lần sau thì mất mạng.

Tên tài xế lùi thúi ngồi dậy, mở cửa xe, ngồi vào vô-lăng. Văn Bình đánh diêm châm điếu Salem.

Vào khách sạn, chàng gặp tên nhân viên gọi xâm lồ cho chàng hỏi khuya. Thấy chàng, hẳn run rẩy nép vào tường, mặt tái không còn hột máu.

Văn Bình nhìn trừng trừng vào mắt hẳn :

— Anh tưởng tôi là ma hiện về bắt anh phải không ? Không, tôi vẫn là người, tôi vẫn còn sống

khơi khơi đây. Muốn sống, anh lên phòng tôi nói chuyện.

— Thưa ông...

— Anh có chịu lên thì bảo ?

— Thưa, người ta bắt buộc em...

— Thế à ! Bây giờ, đến lượt tôi bắt buộc anh.

Khách sạn Seltha đã ngủ say, tiếng máy điều hòa khí hậu kêu rào rào như mưa dồ. Âm thanh trồn trĩa này đã biến thành một phần của cuộc sống tàn tén từ sau đại chiến thứ hai. Tiếng máy lạnh rào rào cũng là một phần của đời chàng, cuộc đời phiêu bạt, mỗi đêm nằm trên giường mới, trong căn phòng lữ quá được điều hòa mát rượi.

Cách đây không lâu, nhà giàu ở Vạn tượng mới sắm được quạt điện. Như có phép màu, đột nhiên đủ loại máy điều hòa khí hậu được chở tới, tràn ngập thành phố. Từ đầu hôm đến sáng, có gái Vạn tượng đã làm dư luận thế giới ngạc nhiên.

Tuy lên Lào nhiều lần, quen từng tiệm ăn, ngõ hẻm, Văn Bình vẫn chưa hết ngạc nhiên.

Thật vậy, Vạn tượng là một trong các đô thị làm du khách ngạc nhiên nhất Đông nam á. Ngạc nhiên không phải vì ở đây mãi đêm và cờ bạc được tự do (dẫu nhà cầm quyền cho biết là không tự do), với những sông hồ bác công khai, những xóm thanh lâu công khai, gái chơi quần là áo lượt, mặt đánh phấn trắng hếu tùm năm, tùm ba bậm lầy da khách ngoài đường.

Thiên hạ ngạc nhiên có lẽ vì sự sống ở Vạn tượng chứa nhiều nét lạ lùng, Thủ đô Lào gồm lèo tèo mấy con đường, phần lớn chưa kịp rải nhựa, đào cống, trụ điện còn bằng gỗ, chỉ cần 10 phút là